

SCHRIJVER:
OMSLAGONTWERP:
UITGEVER:
ISBN: 9789402171716

PETER J. LAGROUW
STUDIO JH
BRAVE NEW BOOKS

Peter J. Lagrouw

GEVAARLIJK SPUL

Journalisten onderzoeken drugskartels

MISDAADROMAN

1- De Marina

Een helikopter van de US Coastgard vliegt langs de kustlijn. Het is middernacht en volslagen donker. Desondanks signaleert men twee onbekende, dus verdachte schepen op zee. De mannen van de Coastgard kunnen niet goed zien waar de schepen vandaan komen, want er hangen ook nog dikke slierten zeemist en daardoor is het zicht heel erg beperkt. Op de oceaan, een paar mijl voor de kust van Los Angeles probeert een oude, roestige vissersboot dicht in de buurt te komen van een middelgrote vrachtvaarder die beduidend minder last heeft van de hoge golven dan de veel kleinere boot. Noch op de ene noch op de andere boot branden de wettelijk verplichte boordlichten. De bemanning van de helikopter zoekt via de boordradio contact met de LA Countypolice en meldt de bewegingen van de verdachte schepen.

Er valt vanuit het vrachtschip een zoeklicht op de gammele vissersboot. Even maar, want direct daarna is het weer helemaal donker. De schepen blijken elkaar gevonden te hebben. Ze liggen nu gevaarlijk dichtbij elkaar. De onstuimige golven dreigen de boten tegen elkaar te laten botsen.

Dan draait vanuit het grote schip een gele takel naar buiten. De takelboom maakt een piepend en knarsend geluid. Aan deze boom hangen enkele grote balen in een net. Het geheel zwaait vervaarlijk heen en weer. Er hangt een los eind touw aan de balen en aan boord van de vissersboot probeert men dat touw te pakken te krijgen. Dat lukt steeds maar niet.

‘Damned! Fuck you!’

Er wordt stevig gevloekt als het elke keer net niet weer lukt. Maar na een aantal vergeefse pogingen

slaat iemand van de vissersboot er toch in om het touw te grijpen. Langzaam haalt hij het net met de balen naar zich toe en samen met een maat lukt het de man om de bruingrijze pakken binnen te halen. Dan een heftig ratelend geluid. Met een doffe klap valt de vracht op het dek. Op de grote boot heeft blijkbaar iemand de rem op de lier los gemaakt. Een bemanningslid van de kleine boot weet op tijd weg te springen. De vissersboot schommelt er nog heftiger door.

‘Damn, motherfucker!’

De matroos schreeuwt naar de onzichtbare collega van het andere schip.

De grote takelboom van de vrachtvaarder wordt teruggedraaid in zijn oorspronkelijke positie.

Zonder dat er verder een woord is gewisseld varen beide boten bij elkaar vandaan. De vissersboot gaat met een ruime boog richting Marina del Rey. De lampen aan boord van het vrachtschip floepen weer aan.

Terwijl de vissersboot op weg is naar de kust, gaat het vrachtschip in tegengestelde in de richting van de oceaan.

De kustwacht heeft de operatie kunnen waarnemen, ondanks de duisternis. Het was moeilijk vast te stellen om welke schepen het ging, maar dat er iets gebeurde dat het daglicht niet kon verdragen, dat was de kustwacht wel duidelijk.

Er scheurt een politieauto over de brede, verlichte straten van nachtelijk Los Angeles. De licht golvende, straten zorgen ervoor dat de auto soms even los van het asfalt komt. De banden gieren in elke bocht. De chauffeur moet zijn best doen om de auto op de weg

te houden. De bijrijder houdt zich met één hand vast aan de beugel boven het rechter portier en met zijn andere hand bedient hij de intercom. Het kost hem duidelijk moeite om een gesprek te voeren.

'Ja, ja, dat zullen we doen. Begrepen en uit.'

'Naar de jachthaven, naar de Marina del Rey,'
Zijn collega strekt dan zijn hand uit naar een schakelaar boven zijn hoofd.

'Nee, niet doen, geen sirene!'

'Wat is er aan de hand? Waarom mag de sirene niet aan?'

'We moeten assistentie verlenen in de jachthaven. En er zo onopvallend mogelijk naar toe, dat is de opdracht van onze commandant. Wagens 2 en 7 zijn ook al onderweg.'

'Wat is daar aan de hand?'

'Er is een viskotter in de jachthaven aangemeerd, waarschijnlijk met drugs aan boord,' zegt de agent die via de mobiele intercom in contact staat met de centrale.

'Er zijn ook rechercheurs van de Narcotica-brigade aanwezig.'

Als ze de haven bereikt hebben zien ze dat de twee andere patrouilleauto's er al zijn.

Ze parkeren hun auto er naast. Verscholen achter een oude loods staan zes geüniformeerde agenten en de twee rechercheurs in burger.

'Er is vanavond een melding van de kustwacht binnengekomen over twee ongeïdentificeerde schepen voor de kust. In de duisternis en door de mist waren ze slecht te zien, maar gisterochtend hebben de IT-ers van onze drugsquad een gecodeerd bericht op het 'dark web' gevonden.'

Een rechercheur leest vanaf zijn iPhone:

'Een grote partij voor CC is onderweg naar Los

Angeles. Op zee zal de handel worden overgeladen op een kleinere boot.'

'Waarschijnlijk gaat het om heroïne of cocaïne. De boot is een uur geleden al aangemeerd, hier in de jachthaven.' De rechercheur wijst naar de steigers waar tal van boten en bootjes liggen te deinen op de onrustige golven.

'Volgens onze informatie is de verdachte lading nog niet van boord gehaald. Toen de kotter was aangemeerd kwam een Buick Stationwagon naar de steiger toe gereden en de chauffeur van die Buick is aan boord gegaan.'

'Hebben jullie je wapen bij je? We hebben extra kogelwerende vesten bij ons.'

De dikke vesten worden uitgedeeld en direct aangetrokken'

De bevelvoerend commandant geeft nog wat laatste aanwijzingen. Daarna wordt iedereen naar zijn plaats gedirigeerd.

'Er wordt vanaf dit moment niet meer onderling gepraat. Absolute stilte graag!'

Het is zeker niet stil in de haven, want naast de fluitende stormwind hoor je de lijnen die tegen de metalen masten slaan. Hoge schelle tonen als van een xylofoon.

Er is nu een halve ring van politiemensen om de steiger gelegd. In de haven, buiten het zicht van de bemanning van de kotter, ligt ook nog een snelle rubberboot met agenten klaar om in te grijpen als dat nodig is. Er is dus geen vluchtweg meer open voor de mensen van de vissersboot.

Alle politiemensen zijn zo verdekt mogelijk opgesteld achter obstakels, zoals drums, kratten en omgekeerde sloepen.

De stationcar van de vermoedelijke drugsdealer staat

vlak bij de loopplank van de haveloze boot. Op de achterbank van de auto liggen twee grote dobermann pinchers. Ze tillen even verveeld hun kop op. Er gaat blijkbaar iets gebeuren. Aan boord gaat de verveloze deur van de stuurhut piepend open en twee mannen komen naar buiten, ze gaan naar het visdek en sjoeren aan één van de grote, zware pakketten die daar liggen.

Op het moment dat ze beiden, met een baal tussen hen in, de smalle loopplank oplopen, klinkt er luid:

‘Freese, u bent omsingeld door de politie.’

De mannen laten van schrik het pak los waardoor het in het water plonst.

‘Hands up!’

Op dat bevel steken ze hun handen in de lucht. Een rechercheur loopt met een doorgeladen pistool in de hand naar hen toe.

‘Probeer die baal te pakken te krijgen, voordat hij zinkt!’ roept één van de rechercheurs naar een paar agenten die nu ook dichterbij zijn gekomen. Eén van hen, een jonge Afro-American, komt naar voren en knielt op de rand van de kade. Hij probeert het langzaam zinkende pakket te pakken te krijgen en slaagt erin om het stuk touw te grijpen dat aan de zinkende baal vast zit. De agent richt zich daarna op.

‘Ja, ik heb hem!’ roept hij triomfantelijk.

Maar dan wordt er plotseling vanuit de stuurhut op de jonge agent geschoten. Een vuurflits, gevolgd door een knal. De agent valt met een plons dodelijk getroffen in het water. De andere politiemensen duiken weer weg achter hun bescherming. De mannen op de plank laten langzaam hun armen zakken.

Ze kijken om zich heen of ze weg kunnen vluchten, maar ze zien overal politiemensen achter auto's of

andere obstakels zitten. De man die het schot loste, heeft zich in de stuurhut verschanst.

Er gebeurt even niks, de mannen op de gladde loopplank staan hulpeloos midden in het schootsveld. Ze durven zich niet te verroeren.

Eén politieman komt achter zijn beschutting vandaan en kruipt voorzichtig op zijn buik naar de achtersteven van de boot. De deur van de stuurhut staat nog open. De schutter, die het dodelijk schot loste, komt even omhoog, waarschijnlijk om de situatie te beoordelen. De politieman handelt snel. Met een goed gericht schot wordt de misdadiger uitgeschakeld. Whamm! Een kogel dwars door zijn hoofd.

Naast de baal drugs, die langzaam dreigt te zinken, drijft het lichaam van de jonge agent. Het water kleurt rood van het bloed.

De lucht in het vest houdt het slachtoffer nog even drijvende...

De grote drugsvangst in de jachthaven heeft Justitie voor een bijzonder raadsel geplaatst. Het verhoor van de twee gearresteerde bemanningsleden van de vissersboot heeft wel wat opgeleverd, maar veel blijft nog onduidelijk. De beide mannen en de gedode schipper zijn criminelen die afkomstig zijn uit Mexico. Waarschijnlijk verbleven ze al langere tijd illegaal in Californië.

De twee Spaans sprekenden mannen vertellen dat ze huurlingen zijn, die voor deze klus gecharterd zijn. Hun Amerikaanse opdrachtgever hadden ze nog nooit ontmoet, zeiden ze, maar dat gelooft Justitie niet. In Amerika stonden deze mannen al langer op de lijst van gezochte misdadigers, verdacht van ripdeals, overvallen en huurmoorden, meestal in

opdracht. Voorlopig zijn ze opgesloten en zullen verder worden verhoord, ook in relatie tot enkele andere, onopgeloste misdrijven.

De Federale recherche heeft het onderzoek overgenomen van de lokale politie.

De twee Amerikanen, die met hun stationwagon de drugs kwamen halen, zijn relatief kleine criminelen die wel bij de politie bekend zijn. Ze hebben allen een strafblad met veroordelingen als gevolg van het dealen van pillen en cocaïne. Dit zijn geen grote jongens. Maar het echte raadsel is een tekst die op een baal met heroïne, in drukletters geschreven staat, namelijk AMSTERDAM CC. Handmatig met een dikke viltstift naast een aantal gedrukte Chinese karakters en stempels op de verpakking.

Commissaris Lynn ziet door het *one-way screen*, een raam waar je maar aan één kant doorheen kan kijken, één van de verdachten onderuitgezakt op zijn stoel zitten.

Hij vraagt om een sigaret, maar die krijgt hij niet.

‘Worden wij Mexicanen weer eens gediscrimineerd? Amerikanen mogen tijdens hun verhoor hier wel roken.’ De man is absoluut niet geïnteresseerd in wat de rechercheurs hem voorleggen of hem vragen. Lynn kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en stapte de verhoorkamer binnen. De collega’s waren al uren met deze verdachte bezig geweest. Bekers koffie en stapels donuts had de man al naar binnen gewerkt, maar al deze vriendelijkheid leidde er niet toe dat de man mee ging werken.

‘Commissaris Lynn komt nu de kamer binnen.’ De band werd even stopgezet, maar nu wordt hij weer gestart.

‘Voor ons ben je gewoon een dealer. We kennen je en we hebben je al een paar keer eerder

opgepakt. Je bent veroordeeld wegens het bezitten en verkopen van vooral cocaïne en pillen. Dat klopt toch?’

De man in zijn blauwe gevangenisoverall kijkt even naar de vragensteller en knikt van ja.

‘Graag hardop praten.’

‘Ja, dat klopt...’

De commissaris pakt een foto van de tafel, een foto van de verpakking van de baal met coke waarop AMSTERDAM CC staat geschreven. Hij laat de verdachte deze foto zien.

‘Wat betekent deze tekst? En waar moesten jullie met die coke naar toe? Verkopen aan scholieren? Dat zal toch wel niet?’

‘Ik weet niets. Heb niks gedaan. Ben alleen maar chauffeur.’

Lynn staat op en loopt chagrijnig de kamer uit. Een van de rechercheurs loopt met hem mee naar de gang.

‘We moeten de media maar inschakelen, want zo komen we er niet uit. De man doet alsof hij van niets weet. Vanmiddag kan ik tijdens de persconferentie een foto van de tekst laten zien. In de hoop dat er reacties binnen komen.’

2- Feestje in Hollywood

‘Bel een dokter, in godsnaam!’ schreeuwt het meisje luid. In totale paniek rent ze door het huis naar de riante salon waar haar vrienden stoned op het witleren bankstel liggen. Ze stopt bij één van hen, een mooie jongen met een afgeknipte spijkerbroek en een verwassen T shirt, ze trekt hem bruusk van de bank waarop hij relaxed ligt te blowen. Door haar actie valt hij met een smak op de grond en wordt dan boos op

haar.

‘Wat doe je nou, stomme gek? Schrik me dood! Bellen? Waarom? Voor Guy? Nee hoor, dat doe ik niet, want dan zijn we er allemaal gloeiend bij. Stomme trut!’

Sylvana, een mooi meisje met ravenzwarte haren en piercings in haar neus, reageert daar woedend op:

‘Verdomme, als er geen dokter komt gaat hij dood. Guy is bewusteloos. Klootzak, je vriend sterft!’

‘Als ik nu een dokter bel en stel dat hij komt, dan ziet hij dat wij hier drugs gebruiken en dan gaan we allemaal de bak in. Dat wil je toch ook niet?’

De jongen kijkt vragend naar zijn vrienden om hem heen, in de hoop dat ze hem gelijk zullen geven. Ze zitten geschrokken bij elkaar, de meesten erg bleek met waterige ogen. Het feestje is over!

Niemand valt hem bij, maar ook niemand heeft een beter plan dan de dokter te bellen. Ze zijn bang, maar er moet wel wat gebeuren anders gaat hun vriend Guy misschien wel dood. Dat beseffen ze wel.

Deze jongelui, voornamelijk studenten die elkaar nog van de middelbare school kennen, zijn de afgelopen nacht naar een Hard Rock festival geweest. Daarna zijn ze met z’n allen, op uitnodiging van Guy naar zijn grote, indrukwekkende huis gegaan. Zijn ouders zijn een paar dagen gaan skiën in Aspen en ze hebben hun enige zoon, op eigen verzoek overigens, thuis gelaten.

Natuurlijk heeft de zeventienjarige, stevig gebouwde jongen er geen gras overheen laten groeien en zijn oude schoolvriendenclub al op de eerste avond, dat hij het rijk alleen had, uitgenodigd voor een ‘afterparty’ na het rockconcert. Hij zou zorgen voor drank en wat te eten en Thomas zou wiet meenemen.

Genoeg voor iedereen, maar toen de meesten al redelijk stoned waren kwam Leroy, één van zijn vrienden, met een klein plastic zakje witte poeder op de proppen: cocaïne. Leroy was als enige van zijn jaarclub gezakt voor zijn eindexamen.

‘Kijk, dit is coke, cocaïne. Jullie mogen er ook wel wat van gebruiken.’

Ze kijken hem vol verbazing en ongeloof aan.

‘Hè, cocaïne, hoe kom jij daaraan?’

‘Het is goed spul hoor, heel betrouwbaar. Ik gebruik het zelf ook zo nu en dan.’

De verbazing wordt nu alleen nog maar groter.

Zijn maten horen nu voor het eerst dat hij, naast hasj ook coke rookt. Ze wisten dat hij problemen thuis had, zijn ouders waren in scheiding en hij verzuimde vaak de lessen en daardoor zagen ze elkaar ook steeds minder, maar de sociale Guy had zijn oude vriend toch uitgenodigd.

De meeste jongens en meiden hebben nog nooit iets sterkers dan hasj gebruikt, maar sommigen willen nu ook wel eens cocaïne proberen.

‘Hoe moet het dan, hoe moet je het gebruiken?’

‘In elk geval niet in je aderen spuiten, maar gewoon verwarmen, verdampen en inademen. Heel simpel eigenlijk. Ik laat het wel even zien.’

Gastheer Guy wil het wel als eerste wel proberen. Hij haalt voor Leroy snel een stuk aluminiumfolie uit de keuken. Van een dollarbiljet rolt Leroy een kokertje. Dan doet hij wat korreltjes coke op de dubbelgevouwen folie die Guy vasthoudt en doet er dan zijn brandende gasaansteker onder. De cocaïne wordt vloeibaar en verdampt. Snel pakt hij het kokertje, steekt dat in een neusgat, drukt het andere dicht en zuigt de sterk geurende rook naar binnen.

‘Jezus, ja, zo durf ik het ook wel. Ik wil het absoluut niet in mijn aderen spuiten, dat vind ik doodeng, maar zo als jij dat nu doet, zo wil ik het ook wel.’

‘Ze noemen dit Chinezen,’ vertelt Leroy trots. Toen enkele andere vrienden ook een portie hadden genomen, voelde Guy er nog steeds niks bij, hij werd niet high, alleen een heel klein beetje licht in zijn hoofd.

Misschien heb ik met mijn dikke lichaam meer nodig, dacht hij en pakte het zakje coke en strooide nog wat korrels op de folie, de vlam er weer onder en toen nam hij nog een flinke hijs.

Na een minuut of vijf ging de kamer ineens draaien en dat ging nog vrij hard ook. Hij had het gevoel dat hij in een tornado terecht was gekomen. Hij werd er misselijk van en moest toen plotseling overgeven. Met moeite kon hij de wc bereiken. Te laat! Zittend op zijn knieën kotste hij alles uit op het truttige, gebreide roze kleedje voor de pot. Een kunstzinnige uiting van zijn moeder. Toen zakte hij in elkaar en verloor het bewustzijn.

Zijn vrienden hadden eerst niets in de gaten, maar toen Sylvana zelf nodig moest pissen, zag ze de bewusteloze jongen, midden in zijn eigen kots, voor de WC pot liggen.

Zijn ogen waren wijd open gesperd, maar hij leek niet meer te ademen.

In paniek rende ze, voor zover haar eigen conditie het toeliet, terug naar de lounge waar haar vrienden wezenloos op de modieuze banken lagen te genieten van hun trip.

Toen er niemand een dokter wilde bellen en Sylvana door de stress bijna flauw viel, stonden uiteindelijk

twee jongens langzaam op om zelf polshoogte te nemen. Ze wankelden naar de hal en op het moment dat ze Guy zagen liggen, zo vies en smerig in zijn eigen braaksel, zijn benen geknakt onder zijn obese lichaam, waren ze op slag nuchter.

‘We moeten hem daar weg halen,’ zegt de jongste van de twee.

‘Hoe doen we dat, verdomme, hij weegt wel meer dan tachtig kilo.’

Besluiteloos blijven ze bij Guy staan.

Plotseling slaakt de jongste een harde gil. Hij wijst naar Guy, wil wat zeggen, maar zijn stem doet het even niet, er komt geen geluid uit zijn keel. De stembanden lijken wel geblokkeerd. Kijkt heel verwilderd uit de ogen, zijn uitgestoken hand trilt heftig.

‘Kijk dan, hij leeft nog!’

Guy beweegt langzaam zijn vrije arm naar zijn gezicht. De ogenleden knipperen, hij voelt voorzichtig aan zijn eigen hoofd. Dan probeert hij omhoog te komen door zich op te trekken aan de WC-pot. Dat lukt niet echt. Ze moeten hem helpen.

‘Sylvana, kom gauw, Guy is weer bij kennis!’

De schrik zit er goed in. Wat een klotetroep, die coke! Als ze geweten hadden dat dit het gevolg van zou kunnen zijn, waren ze er nooit aan begonnen...

‘Leroy, waarom heb je die rotzooi meegenomen. Guy had wel dood kunnen gaan.’

De aangesprokene weet niet wat hij moet zeggen. Hij begrijpt niet waarom iedereen over hem heen valt. Hij haalt zijn schouders op en zegt alleen: ‘Sorry’. Sylvana pakt haar mobieltje en toetst nu 112 in, het nummer van de hulplijn, want ze ziet dat het helemaal nog niet goed gaat met Guy.

Binnen een half uur komt een ambulance met sirene

en blauwe zwaailampen aanrijden. Leroy heeft daar niet opgewacht en weet in de drukte ongezien het pand te verlaten, terwijl zijn vrienden bezig zijn de kots op te dweilen. De jonge dokter van de ambulance wil precies weten wat er gebeurd is. Wat heeft Guy gebruikt? Pillen of iets anders? Met horten en stoten vertellen ze van de coke die Guy, maar ook sommige anderen dit gerookt hebben.

Dan ontdekken de vrienden dat Leroy er vandoor is gegaan.

‘Ik zal toch een melding moeten maken van het gebruik van cocaïne. Hoe heet jullie vriend die het spul bij zich had?’

Dat Leroy zelf al enige tijd harddrugs gebruikt, wisten zijn vrienden niet. Zijn ouders overigens ook niet. Hij heeft het steeds goed weten te camoufleren. Zelf heeft hij ook eens, toen hij een te grote dosis had gesnoven, een ‘bad trip’ gehad. Gelukkig kwam het weer goed, maar in het vervolg zou hij beter opletten. Dat nam hij zich heilig voor.

Zijn ouders, die gescheiden zijn, hadden tot voor kort ook niks in de gaten. Hij woont bij zijn moeder die een nieuwe vriend heeft en logeert zo nu en dan bij pa in diens krappe appartementje. Vader werkt voor een grote krant en is voor zijn werk als onderzoeksjournalist vaak van huis.

Leroy is gezakt voor zijn eindexamen want hij had er het afgelopen jaar met de pet naar gegooid. Ook veel verzuimd en waar hij dan rondhing, wist zijn moeder meestal niet. Daar had vader Sam, richting moeder, zich nogal boos over gemaakt. Omdat Leroy bij haar woonde moest zij daarom beter op hem letten, vond hij. De echtscheiding was na veel geruzie tot stand gekomen.

Veel aandacht voor hun puberzoon was er daardoor niet.

De vader van Leroy, Sam Vandenberg, wordt vroeg in de ochtend op zijn iPhone door zijn ex gebeld. Hij ziet haar naam op het scherm staan, maar hij heeft eigenlijk geen zin om haar te woord te staan. Toch neemt hij maar op om gezeur achteraf te voorkomen.

‘De politie staat hier voor de deur. Je moet onmiddellijk komen want het gaat om Leroy. Die ligt nog te slapen, maar ze moeten hem dringend spreken. Nee, ze willen niet zeggen waarover...’

Sam kleedt zich snel aan, springt in zijn oude, oldtimer auto en rijdt gehaast naar zijn oude buurt waar zijn ex en zoon in het voormalige ouderlijk huis wonen.

Hij vraagt zich af waar de politie voor komt, maar hij heeft wel een vermoeden. Drugs? Het zal hem niet verbazen want Leroy is het laatste jaar erg veranderd. Zijn eetlust is achteruitgegaan en hij is magerder en bleker geworden. Sam heeft het hem onlangs op de man af gevraagd, wat er aan de hand was, waarom hij zo anders deed, zo onrustig was en gauw boos werd. Zijn schoolprestaties gingen schrikbarend achteruit. Leroy haalde slechtere cijfers voor vakken waar hij anders zo goed in was.

‘Komt wel weer goed, hoor! Ik haal het wel weer op,’ zei hij tegen zijn moeder, maar zijn vader had daar en hard hoofd in.

Als Sam bij Andrea aankomt ziet hij een politieauto voor het huis staan. Andrea heeft de deur al geopend voordat hij op de bel had gedrukt. Leroy is net opgestaan en zit bleek aan de keukentafel wezenloos in een grote beker koffie te roeren.

Twee geüniformeerde agenten zitten er ook, ze staan

op en geven Sam een hand en stellen zich voor.

Een van de beide politiemannen legt uit waarom ze gekomen zijn.

‘Er was gisteren een feestje, waar Leroy bij aanwezig was en daar is cocaïne door de jongelui gebruikt, ook hasj maar daar gaat het nu niet om. De vrienden van Leroy hebben gezegd dat uw zoon, de coke bij zich had en die met hen heeft gedeeld. De zoon van de ouders die niet thuis waren, is onderuit gegaan en enige tijd buiten bewustzijn geweest. Daarom is de alarmlijn door een van hen gebeld en de dokter, die de nog versufte jongen heeft onderzocht, heeft ons ingelicht. Dat is in LA een standaardprocedure.’

Sam laat de agent rustig uitpraten, intussen kijkt hij naar zijn zoon. Die is helemaal stil, maar Sam wil nu ook het verhaal van zijn kant horen.

‘Klopt het wat de agent gezegd heeft? Had jij coke bij je?’

Leroy weet niet waar hij beginnen moet, hij stamelt wat onsamenhangende woorden.

‘Kom op man, vertel ons nu eens precies wat er gisteren op het feestje gebeurd is.’

Sam houdt zich nog rustig, terwijl hij innerlijk kookt van woede. Moeder Andrea zit met een rood gezicht, met haar hand voor de mond en weet ook niet wat ze moet zeggen.

Eerst langzaam, erg onzeker, zachtjes pratend maar steeds helderder begint Leroy zijn verhaal te vertellen, vanaf het begin toen hij van vrienden coke aangeboden had gekregen en later steeds vaker behoefte had om zelf te gebruiken, maar dat hij zijn best deed om het voor iedereen verborgen te houden.

‘Alleen van mijn zakgeld kon ik de dope niet

betalen en daarom ben ik voor een dealer gaan 'lopen'. Op mijn fiets pakketjes, kleine doorzichtige plasticzakjes naar een paar klanten van de dealer brengen. Ik heb ook een paar keer een sieraad van jou, mam weggenomen en verkocht, en ja, zo kwam ik aan geld. Het lukte mij niet om te stoppen...'

Het verhaal is er uit, hij haalt met een diepe zucht adem en gaat dan met zijn hoofd op zijn armen op de tafel liggen. Tranen lopen over zijn wangen, zijn schouders schokken. Andrea huilt ook, en Sam kan zich nog maar net goed houden.

'Goed dat je het allemaal verteld hebt, maar ik maak me echt zorgen want volgens mij ben je al verslaafd en ik wil dat jij afkickt, hoe eerder hoe beter. Volgens mij kun je er niet meer van afblijven. Jij hebt het nodig om de dag door te komen.'

Leroy sputtert nog wat tegen en probeert te ontkennen dat hij verslaafd is, maar dan zegt de politieman dat hij beter naar zijn vader kan luisteren, want hij gaat nu een proces verbaal opmaken en dat verbaal wordt naar de officier van Justitie gemaild.

'Die zal beslissen wat er met jou moet gebeuren, maar het zal zeker een goede indruk op hem maken als hij hoort dat je gaat afkicken, echt afkicken in een kliniek. Wij willen wel nog de naam van je dealer horen, want we gaan hem aanhouden. Als je verhaal klopt, dan ziet het er niet goed voor hem uit.'

Leroy aarzelt nog even, kan hij dat wel doen? De vier volwassenen dringen er bij hem op aan om de naam te noemen. Sam is onverbiddelijk!

'Als je dat niet doet, dan weet ik zeker dat Justitie jou ook als dealer zal gaan beschouwen. Terwijl je eigenlijk een slachtoffer bent,' zegt Sam en aait zijn zoon over zijn stroblonde haren.

3- Amsterdam Zuid Oost

Er staat een sneeuwwitte partytent met wapperende zeilen aan de rand van een nieuw golfterrein in Amsterdam Zuid-Oost. Het waait stevig, maar gelukkig is het droog. Het clubgebouw is nog niet helemaal klaar, de Driving range is wel volop in gebruik. Hoge palen houden een groot net strak gespannen, zodat de afdwalde ballen niet zoek raken. De hoge flats verderop zijn twintig jaar geleden gebouwd en rond het nieuwe Golf Resort met zijn knalgroen, zeer kort geschoren gras op de Fairway's en Greens, zijn grote gebouwen, voor bedrijven zoals een meubelpaleis en een elektronica-firma, verzezen.

De investeringsmaatschappij die deze ruime 18 holes golfbaan ontwikkeld heeft, geeft ter gelegenheid van het in gebruik nemen van de baan, een feestje met een openingstoespraak door de wethouder voor sport van de gemeente Amsterdam, terwijl de baan zelf eigenlijk in de buurgemeente Ouder-Amstel ligt, net zoals de Arena, het Ajax stadion.

Er zijn vele genodigden, vooral zakenmensen, maar ook enkele hoogwaardigheidsbekleders en natuurlijk veel golfenthousiasten, de leden van de nieuwe club, natuurlijk.

De Amsterdamse politie heeft de brigadier i.o. Abbink afgevaardigd. De belangstelling bij de Corpsleiding voor dit evenement was er wel, maar omdat de verantwoordelijke Commissaris op het laatste moment af moest zeggen, had men de brigadier in opleiding, die zijn chef zou begeleiden, gevraagd om namens de politieleiding dan maar 'acte de présence' te geven.

Andries Abbink staat in z'n eentje met een glas bier

in de hand aan een hoog, wiebelend partytafeltje als één van de investeerders bij hem komt staan. De man in een beige kostuum, drinkt champagne en wil met zijn volle glas klinken met Abbink. Die snapt dat eerst niet, maar pas als de man zich aan hem voorstelt en zijn glas tegen het bierglas van Abink aanstoot, begrijpt Abbink wat er van hem verwacht wordt.

‘Ik ben Cees Vos, horeca-ondernemer en een investeerder in deze golfbaan. Ik wil met u even toasten op deze bijzondere gelegenheid. Wie bent u?’ De lange, verlegen brigadier glimlacht want hij begrijpt nu wat er van hem verwacht wordt. Hij tilt zijn halflege glas bier op en tikt het nog een keer tegen het champagneglas van zijn tafelnoot.

‘Ik ben brigadier Andries Abbink en ik vertegenwoordig de Amsterdamse Corpsleiding omdat mijn Commissaris op het laatste moment moest afzeggen.’

‘Zo, zo, een hele verantwoordelijkheid!’

Abbink glimlacht, hij is blij met de aandacht die hij krijgt en hij is blij dat hij een gesprekspartner gevonden heeft in deze voor hem volstrekt onbekende wereld. De lange, magere Abbink heeft waarschijnlijk weinig met golf en met sport in het algemeen.

Het gesprek gaat eerst over koetjes en kalfjes, niks bijzonders, maar dan wordt Abbink zelf wat openhartiger en vertelt uitgebreid waar hij, als aanstaand brigadier, zich binnen het corps mee bezig houdt, over de drugsbestrijding en het oplossen van inbraken, voornamelijk in bedrijven. Vos is een geïnteresseerde luisteraar. Zelf is hij eerst wat terughoudend over wat zijn belangrijkste bezigheden zijn, maar wat later vertelt hij dat hij als grote

horecaondernemer onder meer de eigenaar is van de grootste seksclub in Amsterdam:

‘Casa Cupido is een gerenommeerde club voor de elite. Misschien wilt u eens bij ons een kijkje nemen. Oh nee, ik probeer u niet als klant te werven, hoor, maar wie weet kunnen we wat voor elkaar betekenen. Verder ben ik ook eigenaar van een paar restaurants in de stad, zoals De Poort van Cleve en twee Mc Donald vestigingen.’

Andries Abbink voelt zich geveleid door zo veel aandacht van deze belangrijke ondernemer.

‘Ik ken de salarisschalen van de politie en misschien zou ik u aan wat extra inkomsten kunnen helpen. In ruil voor wat informatie. Dat begrijpt u vast wel’

Abbink begrijpt dit best, maar beseft ook dat het niet zonder gevaar is. Het is strikt verboden om informatie over lopende politie-operaties aan derden te geven, maar het is wel heel aanlokkelijk om wat extra’s te verdienen, maar dat moet dan wel strikt geheim blijven als hij met Vos in zee gaat.

Zijn prille carrière mag er niet door geschaad worden. Hij aarzelt om nu al in te stemmen met het voorstel. Vos heeft dat wel in de gaten. Hij ziet de brigadier twifelen. Cees Vos haalt een visitekaartje uit zijn portefeuille en geeft dat aan de politieman.

‘Bel me maar gerust dan kunnen we misschien eens verder praten. Op een locatie die u mag bepalen.’

4- De kliniek in Santa Monica

‘Sodeju! Ik word hier helemaal gek van. Zeg toch eens wat! Praat met me ... Ik kan hier absoluut niet tegen.’

Sam staat nu dichtbij zijn zoon, die onderuitgezakt in een oude rieten tuinstoel zit, maar hij houdt zijn mond dicht en kijkt zijn vader niet aan.

‘Zeg nou eens wat, waarom antwoord je niet? Hallo Leroy, hoor je me eigenlijk wel?’

De jongen heeft een verwassen T-shirt en een afgeknipte spijkerbroek aan. Zijn beide, blote, vaal bruine benen liggen over één armlegger.

De jongen kijkt met opzet niet naar zijn vader, die de hele tijd heen en weer loopt om zo aandacht van zijn zoon te krijgen. Hij draait steeds zijn hoofd af...

Een parasol werpt een ovale schaduw op het gras en op een tafel, waarop een kan met ijswater en twee blauwe glazen staan. De vader loopt eerst in het volle licht, dan weer in de schaduw van de parasol rond de zwijgende jongen.

‘Ook Mama maakt zich ernstig zorgen nu jij je blijkbaar niet aan je belofte houdt. Je had haar gezegd dat jij zou meewerken! Ze heeft met deze therapie ingestemd, omdat jij haar plechtig had beloofd om nu echt je best te doen.’

De jongen lijkt niet erg onder de indruk, hij kijkt vanonder zijn lange blonde haarlok heel eventjes naar zijn vader die nu recht voor hem staat. Maar hij geeft nog steeds geen antwoord.

‘Je zou absoluut geen drugs meer gebruiken, maar heb jij je daar aan gehouden? Ik denk van niet. Heeft een dealer je hier kunnen vinden?’

Leroy staart afwezig in de verte. Hij schijnt zijn vader niet te horen, doet op zijn minst alsof dat wel zo is.

Sam Vandenberg praat tegen zijn zoon, maar de jongen reageert niet, hij zegt niets terug. Elke zin van Sam eindigt met een vraagteken, de pauzes tussen de zinnen worden ook steeds langer.

‘Justitie heeft afgezien van vervolging mede

omdat je in therapie zou gaan. Waarom werk je dan niet mee aan je behandeling? Denk je dat je door stiekem coke te roken en je te onttrekken aan de therapie, je ook op die manier van je verslaving af kan komen? Ik denk van niet. Kom op man!

Leroy kijkt uiteindelijk toch even zijn vader aan en zegt:

'Ik heb hier niet om gevraagd, laat me toch met rust...' De jongen kijkt nu weer de andere kant op. Hij is duidelijk nog onder invloed van zijn laatste shot.

'Dad, ga nou maar weg...Ik ga toch echt niet meedoen aan die onzin hier...'

'Wij, je moeder, jij en ik, hebben voor deze kliniek gekozen omdat je hier met leeftijdsgenoten bent. Jongens en meisjes met de zelfde problemen, die ook van hun verslaving af willen.'

'Daar kom ik toch wel vanaf, want ik kan hier geen cocaïne meer krijgen. Ik word bewaakt als een gevangene en jullie hebben me hier, heel ver weg van de bewoonde wereld, gedumpt.'

'Hoezo, gedumpt?'

'Ja, weg gegooid. Mijn vrienden weten niet eens waar ik ben.'

Hij probeert zijn vader boos te maken, maar Sam reageert daar maar niet op. Hij wordt er alleen maar heel verdrietig van. Zo kent hij zijn zoon niet. Die ellendige drugs!

Hij was gebeld door de kliniek dat Leroy, ondanks alles, toch weer coke te pakken had weten te krijgen. Sam ziet dat het geen zin meer heeft om zijn zoon aan het praten te krijgen. Hij wil eigenlijk weg gaan maar hij wil Leroy ook niet in de steek laten.

'Dan ga ik maar weer...'

De jongen reageert daar niet op en dan loopt Sam echt weg van zijn zoon. Aarzelend.

Kijkt nog even over zijn schouder naar dat ellendig hoopje mens. Onbegrijpelijk dat dit zijn stoere, sportieve zoon is!

In zijn verbeelding ziet hij de jongen van vroeger weer zitten, zoals hij toen was. Een paar jaar terug nog. Veertien jaar was hij toen, hoogstens vijftien...

Een vrolijke, sportieve jongen met zijn gemillimeterd haar. Een spijkerbroek en een geruite bloes aan.

Er lopen tranen over de wangen van de vader, die als onderzoeksjournalist meestal niet zo snel geëmotioneerd is. Boos op zich zelf. Ja, maar toch ook op zijn zoon.

Hij had Leroy willen omarmen, zoenen, maar hij kon het niet. Met de rug van zijn linkerhand veegt hij de tranen weg en loopt verder, langs het witte, oude landhuis waar muziek naar buiten komt waaien, zachte muziek, klassieke muziek. Door de open serredeuren ziet hij, vaag door de vitrage, jonge mensen. Ze bewegen op die muziek. Een soort dans, sierlijk, snel en dan weer traag.

Afschuwelijk, waarom kan ik niet tot hem doordringen? Ik krijg er barstende hoofdpijn van!

Sam loopt met tegenzin verder weg van zijn zoon, maar wel heel langzaam.

Sam Vandenberg was zo snel mogelijk naar de kliniek gekomen toen hij een alarmerend bericht kreeg. Leroy, die al enkele weken in dit oord verbleef, wilde op geen enkele manier meer meewerken aan het afkickprogramma en hij had van buiten toch coke of heroïne gekregen en gebruikt. Hij had gevraagd zijn ex nog niet in te lichten, want dan zou ze vast in de stress schieten...